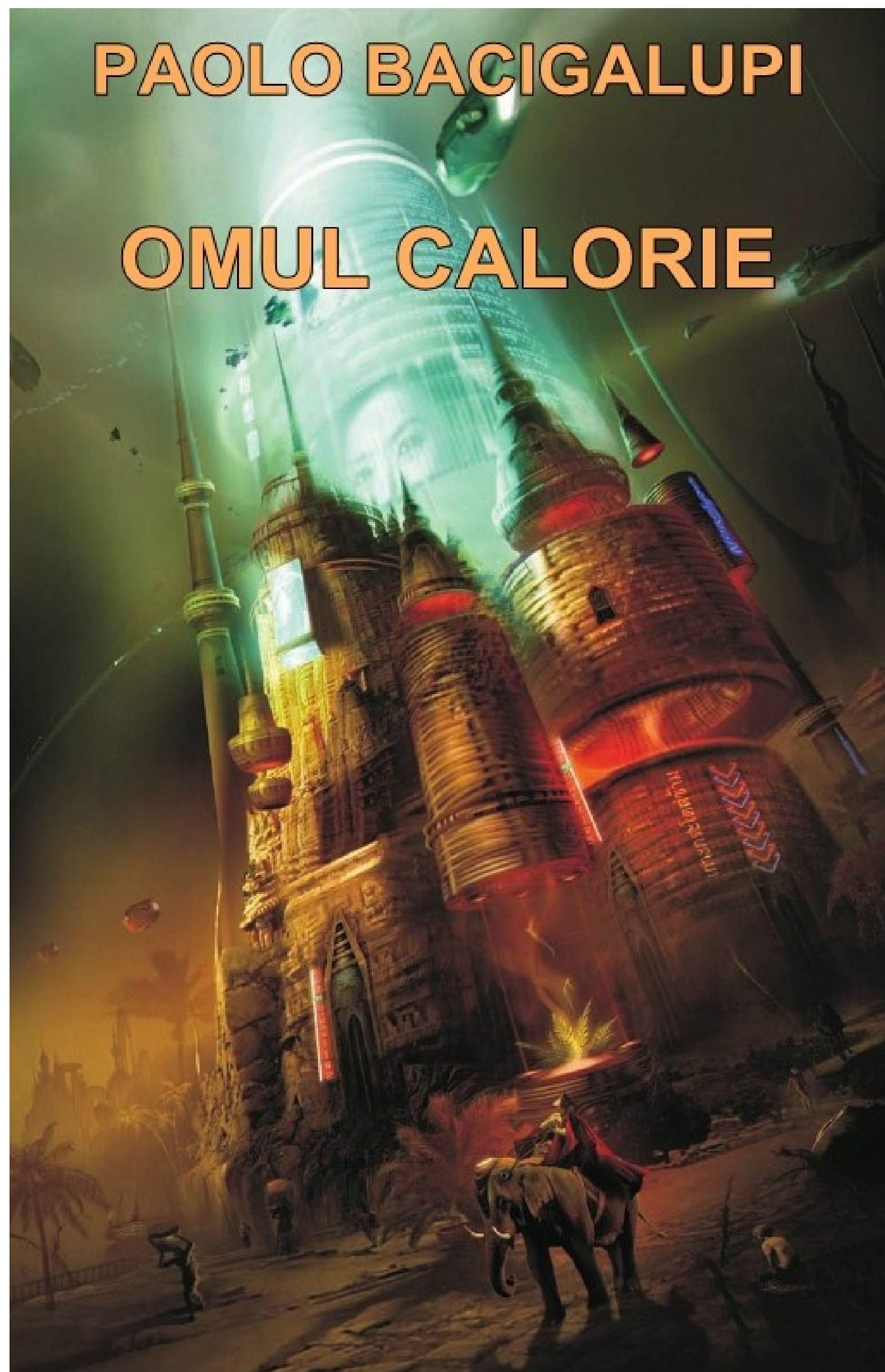

PAOLO BACIGALUPI
OMUL CALORIE

PAOLO BACIGALUPI

OMUL-CALORIE

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

Paolo Bacigalupi a debutat în 1998, în revista *The Magazine of Fantasy & Science Fiction.* El s-a îndepărtat de gen pentru câţiva ani şi a revenit în noul secol cu alte texte apărute în F&SF şi *Asimov's.* Povestirile lui au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 21 şi 22. Bacigalupi locuieşte cu familia sa în vestul statului american Colorado, unde a lucrat pentru un ziar preocupat de probleme ecologice.

În povestirea plină de suspans care urmează, câştigătoare a Premiului Theodore Sturgeon în 2006, Bacigalupi ne poartă pe un Pământ transformat de ştiinţele biologice şi de necesităţile economice aspre, într-o călătorie periculoasă care, dacă va avea succes, ar putea preschimba planeta *din nou,* într-un mod foarte diferit…

— Fără mămică, fără tătic, săracu de mine. Bănuţi? Îmi dai şi mie nişte bănuţi?

Puştiul îşi întoarse cartul, apoi făcu o tumbă în mijlocul străzii şi praful galben se învolbură, învăluindu-i goliciunea.

Lalji se opri locului, holbându-se la copilul blond şi murdar care îi aterizase la picioare. Atenţia acordată păru să-l încurajeze pe micul derbedeu; aşa că făcu încă o tumbă. Stând pe vine, îşi ridică zâmbind ochii către Lalji, prudent şi nerăbdător, cu pârâiaşe de sudoare şi noroi scurgându-i-se de-a lungul feţei.

— Bănuţi? Îmi dai şi mie nişte bănuţi?

În jurul lor, liniştea aşezării toropite de căldura amiezii era aproape netulburată. Câţiva fermieri în salopete de stambă îşi conduceau catârii către ogoare. Clădirile din bucăţi presate de Orice Vreme se sprijineau, ca nişte beţivi, de cele de alături, dar erau încă solide, după cum o sugera numele materialului lor de construcţie. În capătul opus al străzii înguste, începea ansamblul luxuriant de SoiaPRO şi AgroCalor, o întindere unduitoare, care se derula fremătând şi pierzându-se în albastrul cerului. Nu se deosebea de celelalte sate văzute de Lalji în timpul călătoriilor sale în susul fluviului, nefiind decât o altă enclavă cultivată care îşi plătea taxele de proprietate intelectuală şi trimitea vase încărcate de calorii în aval, către New Orleans.

Băiatul se apropie tiptil, cu un zâmbet linguşitor, dând din cap ca un şarpe atras de speranţa unei prăzi uşoare.

— Bani? Bani?

Lalji îşi vârî mâinile în buzunare, pentru cazul că puştiul cerşetor ar fi avut prieteni prin preajmă, apoi îşi concentră atenţia asupra lui.

— Şi de ce ţi-aş da bani ţie?

Băiatul se holbă la el, uluit. Deschise gura, apoi o închise. În cele din urmă, se întoarse la partea mai

familiară a repertoriului său, la care apelase ceva mai înainte:

— Fără mămică? Fără tătic?

Dar acum era redusă la o întrebare lipsită de convingere.

Lalji se strâmbă, dezgustat, şi îşi repezi piciorul în direcţia băiatului. Puştiul se aruncă într-o parte, ferindu-se cu o disperare care îl făcu să cadă pe spate, ceea ce îi oferi lui Lalji un scurt moment de plăcere. Cel puţin băiatul era sprinten. Se răsuci pe călcâie şi îşi reluă drumul în susul străzii. În spatele lui răsuna bocetul disperat al derbedeului.

— Fărăăă mămicăăă! Fărăăă tătiiic!

Lalji scutură din cap, iritat. O fi plâns copilul după bani, dar el nu reuşea să-l înţeleagă. Nu era nicidecum un cerşetor, nu în adevăratul sens al cuvântului. Doar un oportunist – probabil creaţia neintenţionată a străinilor ajunşi în sat, care erau mână spartă când dădeau cu ochii de un mic cerşetor blond. Specialiştii de la AgriGen şi de la MidwestAgro şi oamenii, de pe teren, pricepuţi la toate erau încântaţi să facă paradă de milostenie în inima imperiului lor.

Printr-un spaţiu gol dintre cocioabele şui, Lalji zări din nou valurile mănoase de SoiaPRO şi AgroCalor. Întinderea unduitoare de calorii îi dădea furnicături, stârnindu-i fantezii în care încărca o barjă, o strecura printre ecluzele din St Louis sau New Orleans şi apoi în gurile unor megadenţi nerăbdători. Era o imposibilitate, dar priveliştea acelor ogoare de smarald te asigura, într-o măsură mai mult decât satisfăcătoare, că nici un copil nu putea cerşi cu adevărat pe asemenea meleaguri. Nu în mijlocul lanurilor de SoiaPRO. Lalji scutură încă o dată din cap, cu dezgust, apoi se strecură pe aleea îngustă dintre două clădiri.

Cărarea întunecoasă era îmbâcsită de mirosul înţepător de Orice Vreme. În faţa lui, două pisici de Cheshire, adăpostite în spaţiul nefolosit, o tuliră care încotro, lăsându-şi în urmă părul năpârlit şi pierzându-se în lumina

strălucitoare a zilei. Dincolo de ele, o prăvălie cinetică se sprijinea de casele părăginite de alături, adăugându-şi mirosul de balegă şi de sudoare animală la duhoarea de Orice Vreme. Lalji se împinse în uşa din scânduri şi se strecură înăuntru.

Mănunchiurile aurii de raze de soare străpungeau, alene, întunecimea bălegarului cu miros dulceag. Două afişe făcute de mână stăteau pe un perete, ca nişte cruste, rupte în parte, dar încă inteligibile. „Caloriile netimbrate înseamnă familii care rabdă de foame. Noi verificăm chitanţele de redevenţă şi timbrele PI”, scria pe unul dintre ele. Un fermier şi odrasla lui se holbau de jos în sus, cu ochii duşi în fundul capului, la cuvintele mustrătoare. Sponsorul era PurCal. Celălalt poster era un fotomontaj cu arcuri spirale, şiruri înverzite de SoiaPRO scăldate în soare şi copii surâzători, alături de care se puteau citi cuvintele: „Noi îi oferim lumii energie.” Lalji studie afişele cu o mutră acră.

— Te-ai şi întors?

Proprietarul ieşi din atelierul de înfăşurare, ştergându-şi mâinile de pantaloni şi dând din picioare ca să-şi desprindă paiele şi noroiul de pe ghete. Se uită la Lalji.

— Arcurile mele nu erau suficient de încărcate. Am fost nevoit să le dau porţii suplimentare catârilor, ca să strâng toţi joulii de care ai nevoie.

Lalji ridică din umeri; se aşteptase la o tocmeală în ultima clipă, atât de asemănătoare cu cele la care apela Shriram, încât nu izbuti să pară ofensat.

— Da? Cât face?

Celălalt îl privi cu coada ochiului, apoi îşi lăsă capul în jos, într-o postură defensivă.

— Ci… cinci sute.

Vocea îi zăbovi asupra sumei, ca şi cum ar fi vrut să pună o stavilă în calea lăcomiei surprinzătoare care se grăbea să-i desprindă cuvintele din gâtlej.

Lalji se încruntă, trăgându-se de mustaţă. Era un preţ de speculă. Caloriile nici măcar nu fuseseră aduse de altundeva. Satul mustea de energie. Şi, în ciuda

nevinovăţiei pe care o afişa negustorul, nu era sigur că toate caloriile care îi alimentau prăvălia erau dobândite pe căi la fel de cinstite. Nu acolo, alături de ispititoarele lanuri verzi care unduiau la câţiva metri de magazin. Shriram spunea adesea că a folosi calorii timbrate era totuna cu a băga bani într-un compost plin de metan.

Lalji se trase din nou de mustaţă, întrebându-se cât putea să-i plătească pentru jouli fără să atragă prea mult atenţia asupra sa. Probabil că omul cinetic devenise atât de lacom fiindcă prin tot satul mişunau bogătanii. Magnaţi ai caloriilor, fără nici o îndoială. Totul se potrivea. Se aflau aproape de centru. Poate că până şi satul ăla se angajase să cultive bijuteriile coroanei monopolului energiei deţinut de AgriGen. Totuşi, nu toată lumea care trecea pe acolo era chiar atât de bogată.

— Două sute.

Omul cinetic îşi etală dinţii strâmbi şi galbeni într-un zâmbet de uşurare, cu sentimentul de vinovăţie aparent diminuat de tocmeala lui Lalji.

— Patru.

— Două. Pot să acostez pe fluviu şi să-mi las propriile maşini de înfăşurat să facă acelaşi lucru.

— Ar dura săptămâni întregi, pufni celălalt.

Lalji ridică din umeri.

— Am timp. Descarcă joulii înapoi, în arcurile tale. O să-mi fac treaba singur.

— Am de hrănit o familie. Trei?

— Locuieşti alături de mai multe calorii decât o parte dintre bogătanii din St Louis. Două.

Omul clătină din cap, posomorât, dar îl conduse pe Lalji în atelierul de înfăşurare. Aburul înălţat din bălegar se îndesi. Tamburii mari de stocare cinetică, de două ori mai înalţi decât un om, stăteau într-un colţ întunecat, iar noroiul şi bălegarul săreau în jurul arcurilor spirale de precizie şi de mare capacitate. Razele soarelui se strecurau prin golurile rămase în acoperiş, în locurile de unde sărise şindrila. În aer pluteau alene fărâme, infime de bălegar.

O jumătate de duzină de catâri hiperdezvoltaţi erau ghemuiţi în roţile lor de moară, cu cuştile toracice dilatându-se încet, cu coastele brăzdate de dârele de sare rămase din sudoarea care îi năpădea în timp ce înfăşurau arcurile bărcii lui Lalji. Mirosul său, apărut pe neaşteptate, enervă animalele care îl adulmecară cu nările fremătând şi îşi strânseră sub ele picioarele scurte şi groase. În timp ce se ridicau, muşchii ca nişte lespezi li se ondulară sub pielea prin care li se conturau oasele. Îi aruncară priviri ranchiunoase, aproape inteligente. Unul dintre ei îşi arătă dinţii rebeli şi galbeni, care se potriveau cu ai proprietarului său.

Lalji se strâmbă, dezgustat.

— Dă-le să mănânce.

— Am făcut-o deja.

— Li se văd ciolanele. Dacă vrei banii mei, mai dă-le o dată.

Omul se încruntă.

— Nu trebuie să se îngraşe, trebuie să înfăşoare blestematele tale de arcuri.

Dar le puse câte două mâini de SoiaPRO în găleţile cu mâncare.

Catârii îşi îndesară capetele înăuntru, salivând şi fornăind de poftă. Cuprins de zel, unul dintre ei se apucă să-şi antreneze roata, trimiţând energie în arcurile de stocare descărcate ale atelierului, înainte de a părea să înţeleagă că nu i se cerea să muncească şi că putea să mănânce fără să fie hărţuit.

— N-au fost concepuţi ca să se-ngraşe, murmură omul cinetic.

Lalji schiţă un zâmbet în timp ce-şi numără câteva dintre bancnotele albastre făcute sul şi îi întinse banii. Omul cinetic îi deconectă arcurile de la roţile de spiralat şi le stivui alături de catârii cu boturi pline de bale. Lalji ridică un arc, icnind din cauza efortului. Avea aceeaşi greutate ca atunci când îl adusese la atelierul de înfăşurare, dar acum părea, ce-i drept, să vibreze, încărcat cu munca depusă de catâri.

— Ai nevoie de ajutor?

Omul nu schiţase nici o mişcare. Îşi aruncă ochii către găleţile cu mâncare ale animalelor, continuând să-şi calculeze şansele de a le întrerupe masa.

Lalji nu se grăbi să răspundă, uitându-se la catârii care scormoneau, căutând să asimileze până şi ultima calorie.

— Nu. Ridică din nou arcul, de data asta apucându-l mai bine. Omul meu o să vină după celelalte.

După ce se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre uşă, îl auzi pe celălalt trăgând găleţile din faţa catârilor şi îi ajunse la urechi fornăitul lor, în timp ce se luptau pentru hrană. Şi regretă încă o dată că fusese de acord cu o asemenea călătorie.

Shriram venise cu ideea. Stăteau sub copertina terasei lui Lalji din New Orleans, scuipând suc de betel în rigolele aleii, privind rafalele de ploaie şi jucând şah. În capătul opus al drumeagului îngust, ricşele-bicicletă şi bicicletele simple alunecau prin cenuşiul amiezii, zvâcniri de verde, de roşu şi de albastru ce treceau prin gura aleii, drapate în ponchouri lucioase, impermeabile, din polimeri de porumb.

Jocul de şah era, de ani de zile, o tradiţie, un ritual îndeplinit de fiecare dată când Lalji era în oraş şi Shriram putea să lase deoparte munca din mica lui companie cinetică, unde reînfăşura arcuri de casă şi de barcă. Îi lega o prietenie sinceră care se dovedea, în acelaşi timp, fructuoasă, de fiecare dată când Lalji avea calorii neştampilate, care trebuiau să dispară în gura unui megadent flămând.

Nici unul dintre ei nu ştia cu adevărat să joace şah, aşa că partidele lor se transformau, adesea, într-o serie de schimburi derulate într-o succesiune năucitoare; o cascadă nimicitoare, care transforma tabla cu piese iniţial frumos înşiruite într-un câmp de luptă devastat cu furie, iar cei doi adversari strângeau din ochi, deopotrivă de surprinşi, încercând să aprecieze dacă meritase să se înfrunte pentru a o pustii într-un asemenea hal. După una dintre aceste epurări în stilul dinte pentru dinte, Shriram îl întrebase pe

Lalji dacă ar fi putut să meargă în susul râului. Dincolo de graniţa statelor din sud.

Lalji clătinase din cap şi scuipase sucul sângeriu de betel în rigola plină-ochi de apă.

— Nu. N-ai nici un profit dacă mergi atât de mult în aval. E nevoie de prea mulţi jouli ca să ajungi acolo. Prefer să las caloriile să plutească înspre mine.

Descoperi, cu surprindere, că încă mai avea regina. O folosi ca să ia un pion.

— Şi dacă ţi s-ar rambursa costul energiei?

Lalji râse, aşteptând ca Shriram să-şi facă mutarea.

— Cine s-o ramburseze? AgriGen? Tipii de la PI? Numai vasele lor ajung atât de departe, în susul şi în josul fluviului.

Se încruntă, dându-şi seama că regina îi era acum ameninţată de singurul nebun cu care rămăsese celălalt.

Shriram păstră tăcerea. Nu se atinse de piese. Lalji îşi ridică ochii de la tablă şi fu uimit de expresia lui serioasă.

— Eu ţi-aş plăti, îl auzi spunând. Eu şi alţii. E vorba de un bărbat, pe care unii dintre noi am vrea să-l vedem venind în sud. Un bărbat extrem de aparte.

— Atunci de ce nu-l aduceţi încoace pe un vas cu zbaturi? E scump să mergi în susul fluviului. Câţi megajouli face? Ar trebui să schimb arcurile bărcii şi, pe urmă, ce m-ar întreba patrulele PI? „Unde mergi, indianule străin, cu bărcuţa ta şi cu atât de multe arcuri? Te duci departe? Şi cu ce scop?” Lalji clătină din cap. Lăsaţi-l să ia un feribot, sau să vină cu o barjă. Nu e mai ieftin? Arătă cu mâna către tabla de şah. E mutarea ta. Ar trebui să-mi iei regina.

Shriram îşi legănă capul în stânga şi-n dreapta, cu un aer meditativ.

— Da, mai ieftin este…

— Dar?

Shriram ridică din umeri.

— O ambarcaţiune rapidă, lipsită de importanţă, ar atrage mai puţin atenţia.

— Ce e cu omul ăsta?

Shriram aruncă priviri furişe în jur, părând să aibă,

dintr-odată, ceva de ascuns. Dincolo de ferestrele închise şi pline de stropi de apă ale vecinilor, lămpile aprinse, cu metan, păreau nişte silfide albastre. Ploaia se scurgea în şiroaie de pe acoperişurile lor, răpăind pe aleea udă, pustie. De undeva, din umezeala din jur, se auzea o pisică de cheshire în călduri, dar urletul îi era acoperit de ropotul apei.

— Creo e înăuntru?

Surprins, Lalji ridică din sprâncene.

— A plecat la sala lui de gimnastică. De ce? Are vreo importanţă?

Shriram dădu din umeri şi zâmbi, stingherit.

— E bine ca unele lucruri să rămână numai între vechii prieteni. Oameni între care există legături puternice.

— Creo e cu mine de ani de zile.

Shriram mormăi ceva ca s-o scalde, se uită din nou în jur, se apleca în faţă şi îşi coborî vocea, silindu-l şi pe Lalji să se aplece către el.

— E un tip pe care trusturile caloriilor şi-ar dori foarte mult să-l găsească. Se bătu cu degetul în ţeasta cheală. Un om foarte inteligent. Vrem să-l ajutăm.

Lalji îşi ţinu respiraţia.

— Un generuptor?

Shriram îşi feri ochii.

— Într-un anumit fel. Un om-calorie.

Lalji se strâmbă, dezgustat.

— Un motiv în plus ca să nu mă amestec. Nu fac trafic cu ucigaşi din ăştia.

— Nu, nu. Sigur că nu. Totuşi… ai adus cândva firma aia enormă, nu-i aşa? Câteva mâini unse, atât de fin, după care ai intrat cu barca în oraş şi Lakshmi[1] ţi-a zâmbit dintr-odată, ţie, un traficant de calorii, iar acum treci, în schimb, drept negustor de antichităţi. O acoperire excelentă.

Lalji ridică din umeri.

— Am avut noroc. Cunoşteam pe cineva care m-a ajutat să-l trec prin ecluze.

— Şi ce-i cu asta? Mai fă-o o dată.

---

[1] Zeiţa hindusă a norocului şi a prosperităţii (n. tr.).

— Dacă e căutat de trusturile caloriilor, ar putea fi periculos.

— Dar nu imposibil. Ar fi simplu la ecluze. Mult mai simplu decât să aduci cereale fără licenţă. Sau ceva atât de mare ca o firmă. E vorba de un om. Mirosul lui n-ar stârni interesul nici unui câine adulmecător. Pune-l într-un butoi. Ar fi simplu. Şi ţi-aş plăti. Toţi joulii tăi şi ceva pe deasupra.

Lalji supse din betel, din drog, şi scuipă roşu, încă un scuipat roşu, cu gândul dus.

— Şi ce crede un om cinetic de mâna a doua, ca tine, că ar face acest om-calorie? Generuptorii lucrează pentru rechini, iar tu eşti plevuşcă.

Shriram rânji cu un aer patetic şi ridică din umeri, luându-se singur în râs.

— Nu crezi că Ganesha Kinetic ar putea ajunge, într-o bună zi, o companie importantă? Poate o a doua AgriGen?

După care râseră amândoi de absurditatea ideii şi Shriram abandonă subiectul.

Un PI-ist care patrula însoţit de un câine se postă în faţa lui Lalji când acesta se întorcea la barcă, luptându-se cu arcul spiral. Părul bestiei se zbârlise la apropierea lui Lalji şi se smucea în lesă, cu nasul bont fremătând, încercând să ajungă la el. PI-istul făcu un efort şi izbuti să-l tragă înapoi.

— Trebuie să te adulmec.

Casca îi zăcea pe iarbă, aruncată dinainte, dar continua să transpire, înfăşat în căldura uniformei gri, anticuţit, şi sub apăsarea grea a chingilor puştii cu arcuri şi a bandulierei.

Lalji rămase nemişcat. Câinele mârâi, gros, din gâtlej, şi se apropie de el pas cu pas. Îi adulmecă hainele, dezgolindu-şi colţii flămânzi, îl mai adulmecă o dată, apoi coama de pe spatele lui căpătă irizări albastre, se relaxă şi începu să dea din coada butucănoasă. Se aşeză. Limba roz îi ieşi printre dinţi rânjiţi. Lalji îi întoarse zâmbetul, cu acreală, bucurându-se că nu făcea contrabandă cu calorii şi că nu trebuia să interpreteze pantomima supunerii în

timp ce PI-istul cerea timbrele, străduindu-se apoi să verifice dacă pentru transportul de grâne se plătise redevenţa de licenţă.

După schimbarea culorii câinelui, omul se relaxase întru câtva, dar continua să studieze cu atenţie chipul lui Lalji, străduindu-se să-l recunoască, să-l identifice cu vreuna dintre fotografiile pe care le memorase. Fiind obişnuit să fie examinat cu minuţiozitate, Lalji aşteptă cu răbdare. Mulţi încercau să fure din profiturile cinstite ale AgriGen şi ale baronilor săi, dar, din câte ştia Lalji, el le era necunoscut protectorilor proprietăţii intelectuale. Se ocupa de vechituri din secolul trecut, era negustor de antichităţi, nu unul dintre hoţii de calorii care te priveau din dosarele cu fotografii ale corporaţiei.

Într-un târziu, PI-stul îi făcu semn să treacă. Lalji dădu politicos din cap şi o luă în josul scărilor care coborau către ţărmul jos al fluviului, unde îşi legase barca. În larg, barjele greoaie, pline cu grâne, se legănau trecând prin dreptul ei, lăsate mult în apă sub greutatea poverii.

Cu toate că traficul de pe fluviu era intens, nu se compara cu cel din vremea recoltării. Atunci întregul Mississippi se umplea de calorii ce se scurgeau către vale, extrase din sute de orăşele ca acela. Barjele erau o masă de cheaguri pe artera fluvială, începând de sus, din Missouri, din Illinois, din Ohio şi din mii de alte mici localităţi tributare. O parte dintre acele calorii nu ajungeau mai departe de St Louis, unde erau mestecate de megadenţi şi preschimbate în jouli, dar celelalte, marea majoritate, continuau să plutească pe undele fluviului, către New Orleans, unde marile trusturi îşi încărcau cu preţioasele grâne cliperele şi dirijabilele. Şi străbăteau pământul pe aripile alizeelor şi pe mare, ajungând la timp pentru însămânţările din sezonul următor, pentru ca lumea să poată continua să mănânce.

Lalji se uită la barjele care înaintau agale, legănându-se, umflate, sub povara bogăţiei lor, apoi îşi ridică arcul spiral şi sări la bordul bărcii-ac.

Creo era întins pe punte, aşa cum îl lăsase, cu trupul

musculos uns cu uleiuri şi strălucind în soare, un Arjuna[2] blond, în aşteptarea începerii bătăliei aducătoare de glorie. Şuviţele de păr împletite îi erau răsfirate în jurul capului, ca un halo, cu micile bucăţi de oase înfipte în ele zăcând pe puntea încinsă, ca pietrele unui oracol. Nu deschise ochii când Lalji sări la bord. Acesta veni şi se aşeză în dreptul soarelui, tăindu-i drumul către pielea lui bronzată. Tânărul îşi săltă încet pleoapele de pe ochii albaştri.

— Scoală-te.

Lalji lăsă arcul pe abdomenul generos al lui Creo.

Acesta slobozi un „huf” şi îşi încolăci braţele în jurul arcului. Se ridică cu uşurinţă în capul oaselor şi îl aşeză alături.

— Celelalte au fost înfăşurate?

Lalji dădu din cap. Creo luă arcul şi coborî pe scările înguste ale ambarcaţiunii, până în camera maşinilor. Acolo îl fixă în mecanismul sistemului de alimentare al bărcii.

— Arcurile tale sunt, toate, nişte rahaturi, spuse el, la întoarcere. Nu ştiu de ce n-ai adus unele mai mari. Trebuie să le reînfăşurăm, cât de des, după fiecare douăzeci de ore? Ai fi putut face tot drumul până aici numai cu două din alea mari.

Lalji se încruntă şi arătă, cu o zvâcnire a capului, către paznicul care continua să stea pe cheiul apei, uitându-se în jos, către ei. Îşi coborî vocea.

— Şi ce-ar fi spus autorităţile din MidWest despre călătoria noastră în susul fluviului? Cu toţi oamenii lor de la PI în barca noastră? Abordându-ne şi întrebându-se pe urmă ce facem cu nişte arcuri atât de mari. De unde am făcut rost de atât de mulţi jouli? Clătină din cap. Nu, nicidecum. Aşa e mai bine. Barcă mică, distanţă mică, aşa că, cine să-şi facă griji din pricina lui Lalji şi a ajutorului lui blond şi idiot? Nimeni. Nu, e mai bine aşa.

— Ai fost întotdeauna un găinar.

Lalji îi aruncă o privire.

— Ai noroc că nu suntem cu patruzeci de ani în urmă.

[2] Personaj din mitologia hindusă, prinţ războinic din epopeea sanscrită *Mahabharata* (n.tr.).

Atunci ai fi vâslit în susul fluviului, în loc să stai pe fundul ăla puturos şi să laşi arcurile astea spirale fantastice să-ţi facă treaba. Te-am fi văzut punându-ţi muşchii la muncă.

— Dacă aş fi fost norocos, m-aş fi născut în timpul Expansiunii şi am mai fi folosit încă benzina.

Lalji era pe punctul de a riposta, dar o ambarcaţiune a PI-ului despică apa pe lângă ei, lăsând în urmă un făgaş adânc. Creo se întinse către arsenalul lor secret de puşti cu arc. Lalji se repezi după el şi trânti uşa ascunzătorii.

— Nu sunt pe urmele noastre!

Creo se holbă la el, neînţelegându-l în prima clipă, apoi se relaxă. Se îndepărtă de arsenalul ascuns. Barca PI-ul îşi continuă drumul, cu jumătate din capacitatea sa rezervată pentru arcurile spirale masive, de precizie, pentru joulii depozitaţi care izvorau din moleculele deblocate ale acestora. Siajul său unduitor legănă barca. Lalji se prinse de balustradă în timp ce ambarcaţiunea PI-ului se micşora până la dimensiunile unui grăunte, dispărând dincolo de şirul de barje.

Creo se încruntă în urma ei.

— Puteam să le vin de hac.

Lalji respiră adânc.

— Puteai aranja să fim ucişi.

Îşi ridică ochii către chei, ca să vadă dacă PI-stul le remarcase panica. Nici măcar nu se mai zărea. Îi mulţumi lui Ganesha[3] în tăcere.

— Nu-mi place să-i ştiu pe toţi în jurul meu, se plânse Creo. Sunt ca furnicile. Paisprezece la ultima ecluză. Şi ăla, sus, pe deal. Iar acum bărcile astea.

— Suntem în inima patriei caloriilor. Era de aşteptat.

— O să scoţi o grămadă de bani din călătoria asta?

— De ce te interesează?

— Fiindcă n-ai mai riscat niciodată în halul ăsta.

Creo îşi roti braţul, arătând către sat, către câmpurile cultivate, către întinderea mâloasa a fluviului ce gâlgâia pe lângă ei şi către barjele masive care o îmbâcseau.

---

[3] Zeul hindus al înţelepciunii şi profeţiei, cel care înlătură obstacolele (n. tr.).

— Nimeni nu ajunge atât de departe în susul fluviului.

— O să scot destui bani ca să te plătesc. Asta trebuie să fie singura ta grijă. Acum du-te după celelalte arcuri. Când gândeşti prea mult, creierul începe să debiteze absurdităţi.

Creo clătină din cap, a îndoială, dar sări pe doc şi urcă scările către prăvălia cinetică. Lalji se întoarse cu faţa către fluviu. Trase aerul adânc în piept.

Scăpaseră de barca PI ca prin urechile acului. Creo era prea nerăbdător să treacă la luptă. Numai printr-un noroc nu o sfârşiseră ca nişte zdrenţe de carne lăsate în urmă de puştile cu arc ale PI-iştilor. Scutură din cap, istovit, întrebându-se dacă avusese vreodată atâta încredere nechibzuită în sine cum avea Creo. Nu credea să fi fost aşa. Nici măcar când nu era decât un puştan. Poate că Shriram avea dreptate. Deşi demn de încredere, Creo era, totuşi, periculos.

Un şir de barje încărcate cu Grâu Total Nutritiv alunecă pe lângă el. Snopii cu feţe joviale de pe emblema lui surâdeau pe deasupra undelor noroioase, promiţând „Un Mâine mai sănătos” alături de acidul folic, de vitaminele din gama B şi de proteinele de porc. O altă barcă a PI-ului despică apa, mergând în susul fluviului şi strecurându-se printre barje. Când ajunse în dreptul lui, echipajul îl studie cu răceală. Lui i se făcu pielea ca de găină. Oare merita? Dacă se gândea prea mult la asta, instinctul de om de afaceri – cultivat în timpul miilor de ani de practică ai castei sale – îi spunea că nu. Totuşi, mai era şi Gita. Cum putea să-şi justifice ceea ce-i datora, în fiecare an, de Diwali[4], când punea totul în balanţă? Cum putea plăti pentru ceva care atârna mai greu decât toate profiturile, din toate încarnările sale?

GrâulNutritiv se unduia pe lângă el, ispitindu-l fără să o ştie şi neoferindu-i nici un răspuns.

— Voiai să ştii dacă o să ai ceva de câştigat de pe urma călătoriei în susul fluviului.

Lalji şi Shriram stătuseră de vorbă în atelierul de

---

[4] Festival hindus care celebrează încheierea anotimpului musonic, ţinut în octombrie-noiembrie (n. tr.).

înfăşurare de la Ganesha Kinetic, privind cum se transforma în jouli o tonă rătăcită de SuperAromă. Cei doi megadenţi ai lui Shriram, de fapt o pereche, trudeau învârtind axele tamburilor de înfăşurare, greoi şi neobosiţi, transformând caloriile abia consumate în energie cinetică şi răsucind principalele arcuri de depozitare ale atelierului.

Priti şi Bridi. Creaturile masive abia dacă mai semănau cu elefanţii care furnizaseră cândva ADN-ul folosit drept şablon pentru crearea lor. Generuptorii îi perfecţionaseră, obţinând un echilibru fără cusur între musculatură şi pofta de mâncare, cu un singur scop: să ingereze calorii şi să facă munci grele fără nici un fel de protest. Mirosul lor îţi tăia răsuflarea. Trunchiurile li se târau pe pământ.

Animalele îmbătrâneau, cugetă Lalji, şi asta atrase după sine un alt gând: şi el îmbătrânea. În fiecare dimineaţă îşi descoperea, în mustaţă, fire cărunte. Bineînţeles că şi le smulgea, dar apăreau, întruna, tot mai multe. Şi încheieturile îl dureau dimineaţa. Iar ţeasta lui Shriram strălucea ca lemnul de tec lustruit. La un moment dat, chelise. Gras şi chel. Lalji se întreba când se transformaseră în nişte bărbaţi atât de bătrâni.

Shriram îşi repetă spusele şi Lalji îşi alungă gândurile.

— Nu, nu mă interesează nimic din susul fluviului. Ăla e teritoriul trusturilor caloriilor. Am acceptat ideea că tu o să îmi împrăştii cenuşa aruncându-mi-o în Mississippi şi nu în sfântul Gange, dar nu sunt chiar atât de nerăbdător să-mi încep noua viaţă încât să doresc să-mi plutească hoitul la vale, dinspre Iowa.

Shriram îşi frânse cu nervozitate mâinile şi se uită în jur. Îşi coborî vocea, cu toate că scârţâitul axelor era mai mult decât suficient ca să i-o acopere.

— Te rog, prietene, există oameni… care vor… să-l ucidă pe bărbatul ăsta.

— Şi de ce ar trebui să-mi pese?

Shriram schiţă câteva gesturi împăciuitoare.

— Ştie cum să genereze calorii. AgriGen îl vrea, cu disperare. Aşa cum îl vrea şi PurCall. I-a respins, pe ei şi pe toţi cei de teapa lor. Mintea lui e valoroasă. Are nevoie

de cineva demn de încredere care să-l aducă în josul fluviului. Cineva care să nu se numere printre prietenii PI-iştilor.

— Iar eu ar trebui să-l ajut, pur şi simplu, pentru că e duşmanul AgriGen? Vreun fost asociat al clicii din Des Moines? Vreun fost om-calorie cu mâinile mânjite de sânge despre care crezi c-o să te ajute să faci bani?

Shriram clătină din cap.

— Îl faci să pară o spurcăciune.

— Vorbim despre generuptori, nu? Cât de mult crezi că se sinchiseşte de morală?

— E genetician. Nu generuptor. Geneticienii ne-au dăruit megadenţii. Îşi flutură mâna înspre Priti şi Bidi. Mie mi-au oferit un mijloc de trai.

Lalji se întoarse spre el.

— Acum îţi găseşti refugiu în chestiile astea semantice? Tu, care ai făcut foamea în Chennai când a apărut gărgăriţa genopocită niponă? Când solul s-a transformat în alcool? Înainte ca U-Tex, şi AgroCalor, şi tot restul, să iasă în faţă cu atâta uşurinţă? Tu, care aşteptai pe docuri când soseau seminţele, le zăreai apărând şi pe urmă le vedeai dincolo de garduri şi de paznici, aşteptând să fie cumpărate de tipi plini de bani? Ce fel de afaceri aş putea să fac eu cu astfel de indivizi? Mai degrabă aş scuipa pe ăsta, pe omul ăsta calorie. Eu aş zice să-i laşi pe diavolii de la PurCal să pună mâna pe el.

Oraşul era aşa cum i-l descrisese Shriram. Malurile erau împânzite de plopi şi sălcii, iar deasupra lor se vedeau ruinele podului, care se mai întindea încă, în parte, peste fluviu, într-o reţea confuză de frânturi de grinzi cu zăbrele şi de piloni dărâmaţi. Lalji şi Creo se holbară la construcţia mâncată de rugină, un păienjeniş de oţel, cabluri şi beton care se năruia treptat, prăbuşindu-se în fluviu.

— Cam cât crezi că face oţelul? întrebă Creo.

Lalji îşi umplu gura cu o mână de seminţe PestRasis de floarea-soarelui şi începu să le spargă între dinţi. Scuipă cojile în apă, una câte una.

— Nu cine ştie ce. E nevoie de prea multă energie ca să-l tai şi ca să-l topeşti pe urmă. Clătină din cap şi scuipă o altă coajă. E o adevărată risipă să faci aşa ceva din oţel. E mai bine să foloseşti lemn dur, Iute-Gen, sau Orice Vreme.

— Nu şi ca să acoperi distanţa asta. Acum nu s-ar putea face. Poate doar dacă eşti în Des Moines. Am auzit că acolo ard cărbune.

— Şi au lumini electrice, pe care le ţin aprinse toată noaptea, şi computere cât casa. Lalji respinse ideea cu o fluturare a mâinii şi se întoarse cu spatele ca să amareze barca. Cui îi trebuie acum un astfel de pod? O risipă. Te poţi folosi, la fel de bine, de un feribot şi de un catâr.

Sări pe uscat şi începu să urce treptele dărăpănate. Creo o luă pe urmele lui.

În vârful scării abrupte îi aştepta o suburbie în ruine. Construită ca să deservească oraşele de pe malul celălalt pe vremea când naveta era o practică obişnuită şi petrolul ieftin, li se întindea acum în faţa ochilor într-o stare avansată de ruină. Un oraş în paragină, construit din materiale vechi, care se degradau cu viteza unei ape curgătoare, abandonat cu bună ştiinţă imediat ce costurile navetei deveniseră exorbitante.

— Ce dracu’ e locul ăsta? bombăni Creo.

Lalji îi răspunse cu un zâmbet cinic. Arătă cu o zvâcnire a capului către câmpurile verzi de pe partea opusă a fluviului, unde lanurile de SoiaPRO şi AgroCalor unduiau către orizont.

— Însuşi leagănul civilizaţiei, da? AgriGen, MidwestAgro Grup, PurCal, toţi au terenuri aici.

— Da? Asta te excită?

Lalji se întoarse cu spatele şi studie un lanţ de barje care se legănau sub ei, coborând în josul fluviului, cu dimensiunile de mamut reduse din cauza depărtării.

— Dacă am putea transforma toate caloriile lor în jouli cărora să nu li se poată lua urma, am fi bogaţi.

— Continuă să visezi.

Creo respiră adânc şi se întinse. Spatele îi trosni şi sunetul îl făcu să tresară.

— Îmi ies din formă când merg atât de mult cu barca ta. Ar fi trebuit să rămân la New Orleans.

Lalji înălţă din sprâncene.

— Nu te bucuri că faci această călătorie turistică? Arătă cu degetul spre malul opus. Undeva, acolo, poate chiar pe acrii ăia, a creat AgriGen SoiaPRO. Şi toată lumea i-a crezut nişte oameni atât de minunaţi. Se încruntă. Iar pe urmă au venit dăunătorii şi, dintr-odată, n-a mai fost nimic altceva de mâncare.

Creo se strâmbă.

— Nu mă dau în vânt după astfel de teorii ale conspiraţiei.

— Tu nici măcar nu erai născut când s-a întâmplat asta. Lalji se răsuci pe călcâie, gata să-l călăuzească prin suburbia dărăpănată. Dar eu mi-aduc aminte. Până atunci nu s-a mai întâmplat niciodată un accident de genul ăsta.

— Monoculturi. Erau vulnerabile.

— Orezul Basmati nu era monocultură! Lalji îşi întinse mâna înapoi, către câmpurile verzi. SoiaPRO e monocultură. PurCal e monocultură. Generuptorii fac monoculturi.

— Cum spui tu, Lalji.

Lalji îi aruncă o privire, încercând să-şi dea seama dacă tânărul avea de gând să-l mai contrazică, dar Creo studia cu atenţie ruinele înşiruite de-a lungul drumului, aşa că dădu uitării discuţia. Începu să numere străzile, urmărind indicaţiile pe care le memorase.

Bulevardele erau ridicol de late şi de asemănătoare, destul de largi ca să poţi mâna o turmă de megadenţi. Douăzeci de ricşe-bicicletă puteau merge cu uşurinţă alături şi, cu toate acestea, nu fusese altceva decât o suburbie. Lalji era de-a dreptul uimit când se gândea care fuseseră standardele vieţii de pe vremuri.

O ceată de copii îi urmăreau cu privirea din pragul uşii unei case dărâmate. Jumătate din lemnul folosit pentru construcţie fusese înlăturat, iar bârnele rămase erau crăpate şi se înălţau din temelie ca oasele dezgolite de carne ale unui hoit.

Creo le arătă copiilor puşca cu arc şi ei o rupseră la fugă. Se uită încruntat în urma siluetelor care se îndepărtau.

— Şi ce dracu' culegem de-aici? Ai prins un fir către un alt artefact?

Lalji ridică din umeri.

— Ei, haide. O s-o car peste vreo două minute. Ce-i cu secretomania asta?

Lalji îi aruncă o privire.

— N-ai ce să cari. E vorba de un om. Căutăm un bărbat.

Creo exclamă a neîncredere. El nu se osteni să-i răspundă.

În cele din urmă, ajunseră la o intersecţie. În centru zăcea un semafor vechi, făcut bucăţi. În jurul lui, pavajul era ciuruit de buruienile care creşteau din abundenţă. Păpădiile îşi înălţau capetele galbene. În partea opusă a răspântiei se afla o construcţie înaltă din cărămidă, ruina unei clădiri publice, încă în picioare, construită din materiale mai rezistente decât scopul căruia îi servise.

O pisică de Cheshire alerga de-a curmezişul întinderii de buruieni. Croe încercă s-o împuşte. Greşi ţinta.

Lalji studie clădirea de cărămidă.

— Ăsta e locul.

Creo mormăi şi trase după străfulgerarea altei pisici.

Lalji se apropie de semaforul sfărâmat, într-o doară, curios să vadă dacă putea fi valorificat. Era ruginit. Ocoli încet locul, examinând împrejurimile, căutând ceva destul de valoros ca să fie cărat în josul fluviului. Într-o serie de ruine din vremea Expansiunii se mai găseau încă artefacte preţioase. Găsise firma trustului Conoco[5] într-un loc asemănător, într-o suburbie care urma să fie înghiţită în curând de SoiaPRO, cu desăvârşire intactă, părând să nu fi fost niciodată expusă în aer liber, să nu fi fost niciodată obiectul furiei mulţimii din epoca Reducerii Energiei. I-o vânduse unei directoare executive de la AgriGen, pentru mai mult decât un întreg transport de contrabandă de

[5] CONtinental Oil Company, companie petrolieră americană fondată în 1875.

AgroGalor.

Firma stârnise râsul femeii. Şi-o montase pe perete, în mijlocul unor artefacte de mai mică importanţă din vremea Expansiunii: pahare de plastic, monitoare de computer, fotografii ale unor maşini de curse, jucării viu colorate. Îşi atârnase firma pe perete, apoi se retrăsese cu câţiva paşi şi murmurase că, la un moment dat, aceea fusese o companie puternică… ba chiar o companie globală.

Globală.

Rostise cuvântul cu o sete aproape erotică, holbându-se la polimerii rubinii din care era făcută firma.

Globală.

Preţ de o clipă, Lalji fusese izbit de viziunea ei: o companie care aducea energia din cele mai îndepărtate zone ale planetei, vânzând-o, la mare depărtare, într-un interval de ordinul săptămânilor; o companie cu clienţi şi investitori pe fiecare continent, cu directori care traversau fusele orare cu aceeaşi nepăsare cu care traversa el aleea, ca să-l viziteze pe Shriram.

Femeia îşi atârnase firma pe perete ca pe un trofeu de vânătoare, ca pe un cap de megadent şi, în clipa aceea, stând alături de reprezentanta celei mai puternice companii energetice din lume, Lalji căzuse brusc pradă tristeţii, gândindu-se cât de mult decăzuse omenirea.

Îşi alungă amintirile şi se învârti din nou agale prin intersecţie, căutând o urmă a pasagerului său. Printre ruine trecură în goană mai multe pisici de Cheshire, siluete de culoarea fumului, fulgerând sub razele de soare şi pierzându-se apoi în umbră. Crep îşi amorsă puşca cu arcuri şi îi împrăştie discurile. O sclipire se stinse, încremenind într-o încâlceală multicoloră, însângerată.

Creo îşi reamorsă arma.

— Şi unde e tipul ăsta?

— Cred c-o să apară. Dacă nu azi, atunci mâine sau poimâine.

Lalji urcă treptele clădirii publice şi se strecură printre uşile ei stricate. Înăuntru nu era nimic altceva decât praf, semiîntuneric şi găinaţ. Dădu peste nişte scări şi urcă până

ce găsi un geam spart, prin care se zăreau împrejurimile. Rama ferestrei zăngăni, izbită de o pală de vânt, agăţându-i mustaţa. În văzduhul senin se învârteau două ciori. Dedesubt, Creo îşi armă puşca şi trase din nou înspre licăririle unor pisici de Cheshire. Când îşi nimerea ţinta, se auzeau urlete furioase. În timp ce mai multe animale scăpau cu fuga, petele de sânge împestriţară buruienişul de pe pavaj.

În zare, periferia suburbiei pierdea deja teren în favoarea culturilor agricole. Nu mai avea mult de trăit. Curând, casele aveau să ajungă sub brazde şi totul urma să fie acoperit cu o pătură fără cusur de SoiaPRO. Istoria localităţii, aşa stupidă şi efemeră cum fusese, avea să se piardă, zdrobită de înaintarea producţiei energetice în expansiune. Din punct de vedere al valorii, nu era nici o pierdere, dar, cu toate acestea, cu gândul la răstimpul şters, o parte din Lalji se chirci. Îşi petrecuse prea multă vreme încercând să-şi reamintească India, aşa cum fusese în vremea adolescenţei sale, pentru ca o astfel de dispariţie să-i facă plăcere. Se întoarse la Creo, coborând scările pline de praf.

— Ai văzut pe cineva?

Lalji clătină din cap. Creo mârâi şi trase într-o altă pisică, ratând-o cu câţiva centimetri. Era un ţintaş bun, dar animalele aproape invizibile erau o ţintă dificilă. Îşi armă puşca şi trase încă o dată.

— Nu-mi vine să cred că aici sunt atât de multe pisici.

— N-are cine să le extermine.

— Ar trebui să le adun blănurile şi să le duc la New Orleans.

— Nu cu barca mea.

Cele mai multe dintre creaturile pâlpâitoare o rupseseră la fugă, înţelegând cu cel fel de duşman aveau de-a face. Creo armă din nou şi luă în bătaia armei o buclă de lumină aflată destul de departe, în josul străzii.

Lalji îl urmărea plin de satisfacţie.

— N-o s-o nimereşti niciodată.

— Fii atent.

Creo ochi cu grijă.
Peste ei căzu, în treacăt, o umbră.
— Nu trage.
Creo schimbă cu repeziciune direcţia armei.
Lalji îi făcu semn cu mâna.
— Stai! E el!
Nou-venitul era un bătrân costeliv, chel – cu excepţia unei borduri unsuroase de păr cărunt şi castaniu – cu falca de jos îngroşată de miriştea unei bărbi încărunţite. Era înveşmântat în pânză de sac, din cânepă, iar în adâncul ochilor lui părea să se ascundă o cunoaştere profundă, ceea ce scoase din străfundurile memoriei lui Lalji amintirea unui ***s****adhu*[6] din vremuri apuse, plin de cenuşă şi având încă alte câteva trăsături comune: părul încâlcit, lipsa interesului faţă de haine, privirea distantă a unui iluminat. Lalji scutură din cap, alungând amintirea. Ăsta nu era un om sfânt. Doar un om şi, pe deasupra, un generuptor.
Creo îşi îndreptă din nou puşca înspre creatura din depărtare.
— În sud, primesc câte o raţă cu cap negru pentru fiecare pisică pe care o ucid.
— Aici n-ai de unde căpăta raţe, spuse bătrânul.
— Da, dar animalele astea sunt o pacoste.
— Nu-i vina lor că noi le-am făcut atât de perfecte.
Bătrânul schiţă un zâmbet nesigur, de parcă ar fi vrut să-şi pună la încercare mobilitatea feţei.
— Te rog. Făcu o plecăciune în faţa lui Creo. Nu trage.
Lalji îşi aşeză mâna pe arma lui.
— Lasă pisicile să trăiască.
Creo se încruntă, dar lăsă mecanismul puştii să se destindă, desfăşurându-se şi eliberând energia cu un suspin.
— Sunt Charles Bowman, zise omul-calorie. Se uită la ei, în expectativă, parcă aşteptându-se să fie recunoscut. Sunt gata. Pot pleca.

---

[6] Ascet considerat un om sfânt în tradiţia hindusă (n. tr.).

Gita era moartă, Lalji nu mai avea acum nici o îndoială.

Din când în când, se prefăcuse convins că n-ar fi fost aşa. Că ea ar fi putut să aibă parte de o nouă viaţă, chiar şi după plecarea lui.

Dar ea era moartă şi el era sigur de asta.

Era unul dintre secretele lui ruşinoase. Unul dintre sedimentele vieţii, agăţat de el ca scaiul, ca un rahat de câine lipit de pantof, care îl făcea să scadă în propriii săi ochi: ca atunci când aruncase o piatră în capul unui băiat, din senin, ca să vadă dacă aşa ceva era posibil; sau ca atunci când îngropase seminţe în noroi şi le mâncase una câte una, prea înfometat ca să le împartă cu oricine altcineva. Tot aşa era Gita. Întotdeauna Gita.

O părăsise, preferase să plece, să trăiască mai aproape de calorii. Iar ea rămăsese pe doc, fluturându-şi mâna în timp ce el înălţa pânzele, ea, cea care plătise preţul călătoriei.

Îşi amintea cum o urmărea în copilărie, luându-se după foşnetul *salwar kameezului*[7] ei când se avânta în faţa lui, îşi amintea părul ei negru, ochii negri şi dinţi albi, albi. Se întreba dacă fusese într-adevăr atât de frumoasă cum şi-o aducea aminte. Dacă pletele negre, unse cu ulei, îi străluceau într-adevăr, aşa cum îşi aducea aminte, când stătea alături de el, în întuneric, spunându-i poveşti despre Arjuna, despre Krishna, despre Rama şi despre Hanuman. Atât de multe se pierduseră. Uneori se întreba dacă îşi amintea cu adevărat chipul ei, dacă nu cumva îl înlocuise cu cel de pe vreun afiş cu o fată de la Bollywood, unul dintre cele vechi, păstrate de Shriram în seiful din atelierul lui de înfăşurare şi ferit cu gelozie de influenţa contactului cu aerul şi cu lumina.

Multă vreme, se gândise că avea să se întoarcă şi s-o regăsească. Se gândise că i-ar fi putut face rost de mâncare. Că ar fi putut trimite bani şi hrană acolo, pe pământul mănat care nu mai exista acum decât în mintea lui, în visele lui, în halucinaţiile din momentele de

---

[7] Veşmânt tradiţional din sudul Asiei, purtat în India doar de femei, alcătuit din şalvari şi o tunică lungă.

semitrezie în care îi apăreau deşertul, sari-urile roşii şi negre, femeile umblând prin praf, mâinile lor înnegrite şi brăţările lor argintii, şi foamea lor – atât de numeroasele ultime amintiri despre foame.

Îşi imaginase că ar fi putut s-o aducă pe Gita clandestin, trecând-o peste marea strălucitoare, s-o aducă mai aproape de contabilii care calculau cotele de ardere a caloriilor din întreaga lume. Mai aproape de calorii, aşa cum spusese ea, cu atât de mult timp în urmă. Mai aproape de oamenii care păstrau echilibrul stabilităţii preţurilor, eliminând marjele de eroare, care controlau pieţele energiei, protejându-le faţă de potopul de hrană. Mai aproape de acei zei mărunţi care aveau mai multă putere decât Kali când era vorba de distrugerea lumii.

Dar ea murise între timp, de foame sau răpusă de vreo boală, Lalji nu mai avea nici o îndoială.

Şi nu de asta venise Shriram la el? Shriram, care ştia mai multe decât oricine altcineva despre trecutul lui. Shriram, care dăduse peste el după sosirea în New Orleans, care îl recunoscuse drept un compatriot: nu drept un alt hindus stabilit de multă vreme în America, ci drept unul care vorbea încă dialectele din satele abandonate şi care îşi aducea aminte de ţara lor, aşa cum fusese înainte de gărgăriţa genopocită, de frunza-buclă şi de rădăcinile putrede. Shriram, care îşi împărţise cu el locul de pe podea când lucrau amândoi în ateliere de înfăşurare, primind în schimb calorii, nimic altceva, şi simţindu-se recunoscători pentru asta, de parcă ar fi fost ei înşişi nişte genopociţi.

Bineînţeles că Shriram ştiuse ce să-i spună ca să-l trimită în susul fluviului. Shriram ştia cât de mult îşi dorea să îndrepte ceea ce era imposibil de îndreptat.

O porniră pe urmele lui Bowman, străbătând străzile pustii şi aleile dărăpănate, şerpuind printre resturile de lemn ale clădirilor, jalnice şi pline de termite, printre fundaţii de beton în ruină şi printre armături ruginite de oţel, prea nefolositoare ca să fi fost adunate şi prea încăpăţânate pentru a se fi mistuit cu desăvârşire. În cele

din urmă, bătrânul îi strecură printre două caroserii de automobil, goale şi mâncate de rugină. Când ajunseră în capătul opus, celor doi li se tăie răsuflarea.

Deasupra capetelor lor unduia un lan de floarea-soarelui. O junglă de frunze late, de dovlecel, le înconjura genunchii. Tulpini uscate de porumb foşneau în bătaia vântului. Bowman se uită peste umăr, le văzu surprinderea şi surâsul lui atât de şovăielnic de la început, care părea o simplă încercare, se lăţi, cu o încântare scăpată din frâu. Râse şi le făcu semn cu mâna, îndemnându-i să-l urmeze, înaintând cu greu printr-o grădină cu flori, buruieni şi legume, agăţându-şi veşmântul rupt de cânepă de tulpinile uscate de varză crescute în neştire şi într-o grămadă de vrejuri de cantalup. Creo şi Lalji îşi croiră drum prin încâlceala nesfârşită din jur, de flori purpurii de vinete, de globuri de pătlăgele roşii şi de ardei chili portocalii, legănându-se ca nişte podoabe. Dintre pălăriile de floarea-soarelui se auzea bâzâitul puternic al albinelor împovărate de săculeţi de polen.

Lalji rămase locului, în mijlocul revărsării de plante, şi strigă după Bowman.

— Plantele astea nu sunt modificate genetic?

Bătrânul se opri şi se întoarse, parcă treierând, ştergându-şi de pe faţă sudoarea şi resturile vegetale şi rânjind.

— Ei, modificate genetic, asta e o chestiune interpretabilă, dar, nu, nu sunt proprietatea trusturilor caloriilor. Unele sunt chiar nişte amintiri de familie. Rânji din nou. Sau se apropie foarte mult de asta.

— Cum de supravieţuiesc?

— A, asta era. Întinse mâna şi smulse o roşie. Gărgăriţe genopocite nipone, sau bucla. 111.b, sau, poate, bacteria *cibiscosis,* sau altceva de genul ăsta? Muşcă din roşie şi lasă sucul să i se scurgă pe ţepii cărunţi ai bărbii. Pe o distanţă de sute de kilometri, nimeni nu mai sădeşte plantele moştenite din bătrâni. Asta e o insulă, într-un ocean de SoiaPro şi AgroCalor. care reprezintă o barieră formidabilă. Îşi studie grădina dus pe gânduri şi muşcând

din nou din roşie. Acum, după ce aţi venit aici, presupun că foarte puţine dintre aceste plante vor mai rămâne în viaţă. Dădu din cap către cei doi. Probabil că sunteţi purtătorii unei molime sau a alteia, iar multe dintre aceste rarităţi nu pot supravieţui decât în izolare. Smulse o altă roşie şi i-o întinse lui Lalji. Gust-o.

Indianul studie pieliţa roşie, strălucitoare. Muşcă din ea şi îi simţi gustul dulce-acrişor. Rânji şi i-o oferi lui Creo, care luă o înghiţitură şi se strâmbă, dezgustat.

— Rămân credincios faţă de SoiaPRO.

I-o înapoie lui Lalji, care o termină cu lăcomie.

Pofta cu care o mâncase îi smulse lui Bowman un zâmbet.

— Cred că eşti destul de bătrân ca să ţii minte cum era mâncarea pe vremuri. Înainte de plecare, poţi lua cât de multe vrei. Pentru că oricum or să moară.

Se răsuci pe călcâie şi treieră din nou prin grădina luxuriantă, dând deoparte tulpinile uscate de porumb, care trosneau, măturate de mişcările autoritare ale braţelor sale.

Dincolo de grădină zăcea o casă prăvălită, lăsată într-o rână, ca răsturnată de un megadent, cu pereţii turtiţi şi curbaţi. Panta acoperişului şui era diformă şi la baza ei se întindea un heleşteu cu apă rece şi adâncă, clipocind de peşte. O serie de jgheaburi uzate fuseseră montate ca să conducă apa de ploaie de pe acoperiş în iaz.

Bowman o luă pe marginea acestuia şi dispăru, coborând treptele deformate ale unei pivniţe. Când Lalji şi Creo ajunseră jos, el folosea deja o lanternă, al cărei bec chior îşi împrăştia lumina în beci în vreme de arcul îşi derula cursa. O armă din nou şi scotoci prin jur, până ce dădu peste un chibrit şi aprinse o lampă. Fitilul ardea deasupra unui strat gros de ulei vegetal.

Lalji trecu în revistă pivniţa. Era igrasioasă şi aproape goală. Pe podeaua fisurată, de beton, zăceau două saltele de paie. Într-un colţ era îndesat un computer, cu carcasa de culoarea mahonului, cu ecranul minuscul scânteind şi cu pedala uzată, semn de îndelungată folosinţă. Lângă

unul dintre pereţi era înghesuită o bucătărie dezordonată, cu borcane pline cu grăunţe pe rafturi ca de cămară şi cu pungi cu legume agăţate de tavan, la adăpost de rozătoare.

Bărbatul arătă către un sac de pe podea.

— Uite, acolo e bagajul meu.

— Şi computerul? întrebă Lalji.

Bowman se uită la maşinărie încruntând din sprâncene.

— Nu. N-am nevoie de el.

— Dar e valoros.

— Am în cap tot ce-mi e necesar. În maşina aia nu e nimic care să nu fi venit de la mine. Grăsimea mea s-a mistuit transformându-se în cunoştinţe. Caloriile mele au acţionat pedala, preschimbându-se în evaluări de date. Se posomorî. Câteodată, mă uit la computerul ăsta şi mă văd pe mine, micşorându-mă. Cândva, am fost un bărbat gras. Clătină din cap, cu vehemenţă. N-o să-i simt lipsa.

Lalji dădu să protesteze, dar Creo tresări şi îşi ridică brusc arma.

— Aici mai e cineva.

Lalji o zări chiar în timp ce Creo începuse să vorbească: o fată, ghemuită într-un colţ, ascunsă în umbră, o creatură sfrijită, pistruiată, cu ochii cât cepele şi părul castaniu, cleios. Cleo îşi coborî arma cu un oftat.

Bowman îi făcu semn.

— Ieşi de-acolo, Tazi. Ei sunt tipii despre care ţi-am spus.

Lalji se întrebă de câtă vreme stătea ea în întunericul pivniţei, aşteptând. Părea mai degrabă o anexă a subsolului: părul lung şi lins, ochii întunecaţi aproape înghiţiţi de propriile pupile. Se întoarse spre Bowman.

— Credeam că e vorba numai de tine.

Zâmbetul mulţumit al celuilalt păli.

— O să daţi înapoi din pricina asta?

Lalji aruncă o privire către fată. O iubită? Fata lui? O sălbăticiune adoptată? Nu reuşea să ghicească. Ea îşi strecură mâna într-a bătrânului. Bowman i-o bătu uşurel, încercând s-o liniştească. Lalji scutură din cap.

— Ea e în plus. Pe tine, da, am acceptat să te iau. Sunt

pregătit să te transport, să te ascund de vizitatorii nepoftiţi şi de controale. Îşi flutură mâna către fată. Cât despre ea, nu sunt de acord. E un risc să iei pe cineva ca tine, iar acum vrei să măreşti pericolul adăugând-o pe fata asta? Nu. Clătină din cap cu hotărâre. Nu se poate.

— Care e diferenţa? întrebă Bowman. Nu te costă nimic. Curentul ne duce pe toţi. Am mâncare suficientă pentru amândoi. Se duse lângă cămară şi se apucă să dea jos de pe rafturi borcane cu fasole, linte, boabe de porumb şi orez. Uite, aici.

— Mâncarea noastră e mai mult decât suficientă, zise Lalji.

Bowman se strâmbă.

— SoiaPRO, presupun?

— Nu-i nimic rău cu SoiaPRO, spuse Creo.

Bătrânul îi adresă un zâmbet larg şi ridică un borcan cu boabe verzi, plutind în saramură.

— Nu. Sigur că nu. Dar omului îi place diversitatea.

Începu să-şi umple sacul cu mai multe borcane, ascultându-le clinchetul când le aşeza cu grijă unul lângă altul. Îl surprinse pe Creo pufnind cu dezgust şi surâse, devenind brusc afabil.

— Pentru vremuri grele, dacă nu pentru altceva.

Aruncă mai multe borcane cu grâne în sac.

Mâna lui Lalji despică aerul.

— Mâncarea ta nu e o problemă. Fata e o problemă, ea reprezintă un risc!

Bowman clătină din cap.

— Absolut nici unul. Pe ea n-o caută nimeni. Poate călători chiar şi la vedere.

— Nu. Trebuie s-o laşi aici. Nu vreau s-o iau.

Bătrânul îşi coborî ochii, uitându-se nehotărât la fată. Ea îi întoarse privirea, trăgându-şi mâna dintr-a lui.

— Nu mi-e frică. Pot să mă descurc şi singură. Cum am făcut-o şi înainte.

Bowman se încruntă, căzut pe gânduri. În cele din urmă scutură din cap.

— Nu. Îl înfruntă pe Lalji. Dacă ea nu poate să vină,

atunci nu pot nici eu. Ea m-a hrănit când lucram. Am lipsit-o de calorii ca să-mi continui cercetarea, iar ea avea nevoie de ele. Îi datorez prea multe. Nu le-o las lupilor din locul ăsta.

Îşi puse mâinile pe umerii fetei şi o trase în faţa lui, între el şi Lalji.

Creo se strâmbă, dezgustat.

— Ce importanţă are? Ia-o cu tine. Avem loc berechet.

Lalji clătină din cap. Privirile lui traversară pivniţa, încrucişându-se cu ale lui Bowman, ţintuindu-se reciproc.

— Dacă ne-ar da computerul? zise Creo. L-am putea considera drept plată.

Lalji clătină din cap cu încăpăţânare.

— Nu. Nu-mi pasă de bani. E prea periculos s-o luăm şi pe ea.

Bowman izbucni în râs.

— Atunci la ce-ai mai bătut drumul până aici, dacă ţi-e frică? Jumătate dintre trusturile de calorii vor să mă ucidă şi tu vorbeşti despre riscuri?

Creo se încruntă.

— Ce tot spune acolo?

Sprâncenele lui Bowman se ridicară a surpriză.

— Nu i-ai povestit asociatului tău despre mine?

Creo se uită de la Lalji la Bowman şi înapoi.

— Lalji?

Lalji respiră adânc, cu ochii încă pironiţi asupra lui Bowman.

— Se spune că poate sparge monopolul caloriilor. Că poate pirata SoiaPRO.

Creo ezită o clipă.

— Asta-i imposibil!

Bowman ridică din umeri.

— Poate pentru tine. Dar pentru un om experimentat, cu multe cunoştinţe? Dornic să-şi dedice viaţa structurilor ADN? Mai mult decât posibil. Dacă cineva vrea să-şi ardă caloriile pentru un astfel de proiect, să-şi risipească energia făcând statistici şi analize de genom, să pedaleze la un computer vreme de milioane peste milioane de

cicluri. Mai mult decât posibil.

O înconjură pe fata ciolănoasă cu braţele şi o strânse la piept. Îi zâmbi lui Lalji.

— Asta e. Batem palma?

Creo clătină din cap, nedumerit.

— Credeam că te-ai gândit cum să faci nişte bani, Lalji, dar asta… Clătină din cap încă o dată. Nu pricep. Cum dracu' o să scoatem bani din asta?

Lalji îi aruncă o privire urâtă. Bowman zâmbi, aşteptând cu răbdare. Lalji îşi stăpâni impulsul de a înşfăca lampa şi de a i-o arunca în faţă – era atât de încrezător în sine, atât de sigur pe el, atât de loial…

Se întoarse brusc şi o porni către scară.

— Ia computerul, Creo. Dacă fata ne face vreun necaz, îi aruncăm pe amândoi în fluviu şi rămânem, totuşi, cu cunoştinţele lui.

Lalji şi-l aminti pe tatăl său împingându-şi deoparte *thali-ul*[8]*,* pretinzând că era prea plin, când *dal-ul*[9] abia dacă păta farfuria din oţel. Şi-o aminti pe mama sa, punând o îmbucătură în plus într-a lui. Şi-o aminti pe Gita, privind totul în tăcere, îşi aminti cum îşi întindeau cu toţi picioarele, cum coborau din patul familiei şi cum se agitau prin jurul cocioabei, ignorându-l cu ostentaţie în timp ce îşi mânca porţia suplimentară. Îşi aminti cum simţea în gură bucăţile de *roti*[10]*,* uscate ca cenuşa, şi cum se silea să le înghită, chiar şi aşa.

Îşi aminti cum însămânţau. Stătea ghemuit, alături de tatăl său, în căldura deşertului, cu praful galben înconjurându-i de pretutindeni, îngropând seminţele pe care le depozitaseră, pe care le economisiseră deşi le-ar fi putut mânca, pe care le păstraseră, deşi ar fi putut s-o facă pe Gita să se îngraşe şi să fie bună de măritat, iar tatăl lui

---

[8] Tavă rotundă pe care se află mai multe boluri mici, conţinând diferite feluri de mâncare (n. tr.).

[9] Mâncare indiană din legume (cum ar fi lintea) fierte în abur, cu ceapă şi mirodenii (n. tr.).

[10] Pâine nedospită, friptă pe grătar (n. tr.).

surâdea, spunând:

— Din seminţele astea or să iasă alte sute de seminţe noi şi atunci o să mâncăm cu toţii pe săturate.

— Câte seminţe or să iasă? întrebase Lalji.

Şi tatăl său râsese şi îşi desfăcuse larg braţele, părând atât de mare şi de impozant cu dinţii lui enormi şi albi, cu cerceii roşii şi aurii şi cu încreţurile din jurul ochilor, în timp ce striga:

— Sute! Mii, dacă te rogi!

Şi Lalji se rugase, la Ganesha, la Lakshmi, la Krishna, la Etani Sati[11] şi la Vishnu, se rugase la toţi zeii care îi veniseră în minte, alăturându-li-se numeroşilor săteni care făceau acelaşi lucru, în timp ce uda seminţele mărunte cu apă din fântână şi în timp ce le păzea, pe întuneric, pentru ca nu cumva preţioasele grâne să fie scoase din rădăcini în timpul nopţii şi mutate pe terenul altui ţăran.

Stătea acolo noapte de noapte, în vreme ce stelele nepăsătoare i se roteau deasupra capului, supraveghind rândurile de semănături, udându-le, rugându-se şi aşteptând zi după zi, până ce tatăl său clătinase într-un târziu din cap, spunând că totul era zadarnic. Ba încă şi atunci mai sperase, până când, în cele din urmă, se dusese pe câmp şi dezgropase seminţele una câte una, ca să le găsească deja descompuse, cadavre minuscule, putrezite, adunate în mână. Erau în palma lui, la fel de moarte ca în ziua în care el şi tatăl său le plantaseră.

Se ghemuise în întuneric şi mâncase seminţele reci şi moarte, ştiind că ar fi trebuit să le împartă cu ceilalţi şi totuşi neizbutind să-şi stăpânească foamea şi să le ducă acasă. Le înfulecase singur, pe jumătate putrezite şi pline de noroi: atunci simţise pentru prima oară gustul de PurCal.

În lumina zorilor, Lalji se scăldă în cel mai sacru fluviu din ţara lui adoptivă. Se scufundă în Mississippi, în apele lui nămoloase, curăţându-se de povara somnului, spălându-

[11] Femeie care a murit în 1295 pe rugul funerar al soţului ei şi căreia i s-a dedicat un templu din Jhunjhunu, Rajasthan (n. tr.).

se de necurăţenii în faţa zeilor săi. Se trase înapoi, pe punte, lucind, ud leoarcă, cu apa picurând din turul indispensabililor ce îi acopereau fundul căzut, cu pielea cafenie scânteind, şi se şterse chiar acolo, privind spre malul celălalt, unde soarele în ascensiune împrăştia pete aurii pe suprafaţa unduitoare a fluviului.

Reuşi să se usuce şi îşi puse haine curate înainte de a intra în altarul lui. Arse tămâie în faţa zeilor, îşi puse ofranda de U-Tex şi SoiaPRO în faţa micilor idoli sculptaţi înfăţişându-i pe Krishna, cu lăuta lui, pe milostivul Lakshmi şi pe Ganesha, cel cu cap de elefant. Îngenunche în faţa lor, se prosternă şi se rugă.

Plutiseră către sud, duşi de curent, urmărindu-i cu uşurinţă meandrele în zilele strălucitoare de toamnă, privind cum se schimba culoarea frunzelor şi cum se apropia vremea rece. Cerul senin li se boltise deasupra capetelor, oglindindu-se în fluviu şi preschimbând apa mâlosului Mississippi într-o strălucire albastră, într-un drum albastru pe care îl urmaseră mergând întruna către sud, purtaţi de imensa arteră navigabilă, în timp ce braţele secundare, afluenţii şi şirurile de barje înlănţuite se îngrămădeau în jurul lor, iar gravitaţia îi purta pe toţi la vale.

Era recunoscător pentru înaintarea lor lină în josul apei. Primele ecluze rămăseseră în urmă şi, uitându-se la câinii adulmecători care ignoraseră ascunzătoarea lui Bowman de sub punte, Lalji începuse să spere că puteau avea parte de o călătorie liniştită, exact aşa cum pretinsese Shriram. Cu toate acestea, pe zi ce trecea, se ruga mai îndelung şi mai fierbinte, în vreme ce patrulele PI-ului goneau pe lângă ei în bărcile lor rapide, şi punea mai multă SoiaPRO în faţa statuii lui Ganesha, sperând cu disperare că Cel ce Înlătură Obstacolele avea să continue s-o facă.

Când îşi termină rugăciunile de dimineaţă, în restul bărcii era agitaţie. Creo coborî sub punte şi începu să se foiască prin cambuza înghesuită. Bowman îl urmă, plângându-se de SoiaPRO şi oferindu-i ingredientele moştenite, pe care Creo le respinse cu suspiciune. Pe

punte, Tazi stătea pe marginea bărcii, cu o undiţă afundată în apă, sperând să prindă în cursă unul dintre somonii masivi şi letargici care înotau prin întunecimea calda a fluviului, izbindu-se din când în când de chila bărcii.

Lalji ridică ancora şi îşi luă locul la cârmă. Barca hurui, pătrunzând în ape mai adânci, cu jouli înmagazinaţi picurând din arcurile spirale de precizie pe care le deblocase, scurgându-se în flux constant pe măsură ce moleculele se destindeau, una după alta, funcţionând fără greş, de la prima spiră până la ultima. Poziţionă barca-ac în mijlocul barjelor cu grâne legănate de unde şi blocă arcurile, lăsându-şi ambarcaţiunea purtată de curent.

Bowman şi Greo reveniră pe punte în timp ce cel de-al doilea întrebă:

— … ştii cum să cultivi SoiaPRO?

Bowman râse şi se aşeză lângă Tazi.

— La ce-ar folosi asta? Oamenii PI-ului ar descoperi ogoarele, ar întreba de licenţă şi, dacă nu li s-ar arăta, câmpurile ar arde, ar arde şi ar tot arde.

— Atunci la ce eşti bun?

Bowman râse şi îi răspunse cu o altă întrebare.

— SoiaPRO – care e cea mai valoroasă dintre calităţile ei?

— E foarte bogată în calorii.

Râsul strident al lui Bowman pluti de-a curmezişul apei. Ciufuli părul lui Tazi şi schimbară priviri amuzate.

— Ai văzut prea multe panouri publicitare de la AgriGen. „Energie pentru o lume-ntreagă”, într-adevăr, într-adevăr. Oh, AgriGen şi alţii de teapa lor te-ar îndrăgi, probabil, foarte mult. Atât de maleabil, atât de… influenţabil. Râse din nou şi clătină din cap. Nu. Oricine poate obţine plante foarte bogate în calorii. Altceva?

— Rezistă la gărgăriţă.

Bowman căpătă un aer mucalit.

— Da, eşti ceva mai aproape. E dificil să creezi o plantă care să se lupte cu gărgăriţa genopocită, cu rugina numită frunza-buclă, cu bacteriile din sol care le macină rădăcinile… atât de mulţi paraziţi ne dau bătăi de cap

acum, atât de multe animale ne asaltează culturile, dar, haide, ce anume ne place nouă, mai presus de toate, la SoiaPRO? La AgriGen, la „oferă energie pentru o lume-ntreagă”? Arătă către un lanţ de barje purtând sigla SuperAroma. Ce face ca SuperAroma să fie atât de perfectă din punctul de vedere al unui preşedinte de trust? Se întoarse spre Lalji. Tu ştii, indianule, nu-i aşa? Nu de asta ai bătut atâta drum?

Lalji îi întoarse privirea. Când îi răspunse, o făcu cu voce răguşită.

— Nu se reproduce.

Ochii lui Bowman îi întâlniră o clipă pe ai lui. Zâmbetul i se topi. Îşi lăsă capul pe o parte.

— Da. Chiar aşa, chiar aşa. O fundătură genetică. O stradă cu un singur sens. Acum plătim pentru un privilegiu pe care natura ni l-a oferit cândva de bună voie, în schimbul unui foarte mic efort. Îşi ridică ochii spre Lalji. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi închipui. Probabil că ai simţit pe pielea ta, într-o măsură mai mare decât alţii, toate estimările optime, efectuate la cerere de contabilii noştri.

Lalji clătină din cap.

— N-ai cum să-ţi ceri scuze. Dădu din cap către Creo. Spune-i lui restul. Spune-i ce poţi să faci. Ce mi s-a spus că poţi să faci.

— Poate că e bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

Lalji era de nedomolit.

— Spune-i. Spune-mi şi mie. Încă o dată.

Bowman ridică din umeri.

— Dacă tu ai încredere în el, atunci pot să am şi eu, nu-i aşa? Se întoarse spre Creo. Ai văzut pisicile de Chesire?

Creo scoase un sunet care îi trăda dezgustul.

— Sunt o pacoste.

— Ah, da. Câte o raţă cu cap negru pentru fiecare pisică ucisă. Uitasem. Dar ce le face să fie o astfel de pacoste?

— Năpârlesc. Ucid păsări.

— Şi? îl îmboldi Bowman.

Creo ridică din umeri.

Bătrânul clătină din cap.

— Şi când te gândeşti că pentru oameni ca tine mi-am risipit întreaga viaţă, dedicând-o cercetării, şi mi-am consumat toate caloriile pentru ciclurile computerului. Zici că pisicile de Cheshire sunt o pacoste şi e adevărat, chiar sunt. Câţiva patroni bogaţi, obsedaţi de Lewis Carroll, şi ne-am trezit deodată cu ele pretutindeni, împerechindu-se cu pisicile obişnuite, omorând păsări şi urlând în noapte, dar, mai presus de toate, progeniturile lor sunt, într-un uluitor procent de nouăzeci şi doi la sută, tot pisici de Cheshire, pure, perfecte. Într-o singură clipită din timpul evoluţiei speciilor, noi am creat una nouă, iar populaţia noastră de păsări cântătoare dispare aproape tot atât de repede. Un prădător mai mult decât desăvârşit şi, mult mai important, unul care se răspândeşte.

În cazul SoiaPRO, sau al U-Tex, trusturile caloriilor pot să-şi breveteze plantele şi să se folosească de poliţia proprietăţii intelectuale şi de câini sensibilizaţi care să le recunoască mirosul, dar până şi PI-iştii nu pot face nimic mai mult decât să inspecteze atât de multe hectare. Lucrul cel mai important e că seminţele sunt sterilizate, sunt ca nişte cutii zăvorâte. Unii pot fura câte puţin de ici, de colo, aşa cum faceţi tu şi Lalji, dar, în ultimă instanţă, nu sunteţi decât o mică cheltuială dintr-un bilanţ care abundă în profituri, pentru că plantele nu pot fi cultivate decât de trusturile caloriilor.

Dar ce s-ar întâmpla dacă i-am imprima acestei SoiaPRO o nouă caracteristică, pe furiş, aşa cum face un bărbat care se urcă peste nevasta celui mai bun prieten? Ridică mâna, arătând către lanurile verzi, întinse de-a lungul malurilor fluviului. Dacă cineva ar picura polen nelegitim printre aceste bijuterii ale coroanei care ne-nconjoară? Înainte ca trusturile caloriilor să-şi strângă recolta şi să trimită seminţele obţinute în lumea-ntreagă, cu flota lor puternică de clipere, înainte ca vânzătorii autorizaţi să livreze recolta patentată către clienţi. Ce fel de seminţe s-ar vinde atunci?

Bowman începu să le numere caracteristicile pe degete.

— Rezistente la gărgăriţă şi la frunza-buclă, da. Foarte bogate în calorii, da, fireşte. Unice din punct de vedere genetic şi, de aceea, nebrevetabile? Afişă un zâmbet scurt. Poate. Dar, mai presus de toate, fecunde. Incredibil de fecunde. Mature, cu un imens potenţial reproductiv. Se aplecă spre Creo. Imaginează-ţi. Seminţe distribuite în întreaga lume de aceiaşi soţi încornoraţi care le-au ţinut întotdeauna atât de strâns în gheare, toate seminţele alea tânjind să se reproducă, tânjind să aibă propriii lor descendenţi, puri, mustind, în primul rând, de acelaşi polen care a alterat, în prima etapă, bijuteriile coroanei. Bătu din palme. Oh, ce molimă grozavă! Şi cum s-ar mai răspândi!

Creo se holbă la el, cu trăsăturile schimonosite într-o expresie care trăda ceva între oroare şi fascinaţie.

— Poţi să faci asta?

Bowman râse şi bătu din nou din palme.

— O să fiu următorul Jonny Appleseed[12].

***

Lalji se trezi brusc. În jurul lui, fluviul era cufundat într-o beznă aproape desăvârşită. Pe barjele cu grâne străluceau LED-urile câtorva balize cu arc, acţionate de curgerea monotonă a apei care se lovea de corpurile lor dizgraţioase. Undele se spărgeau, clipocind, de părţile laterale ale bărcii-ac şi de malul de care o legaseră. Ceilalţi erau întinşi pe punte, alături de el, înfăşuraţi în pături.

De ce se trezise? În depărtare, doi cocoşi din sat se provocau unul pe altul, în întuneric. Un câine lătra, stârnit de cine ştie ce miros sau sunet nesesizat de oameni, care îi face pe câini să se-nfioare şi să-şi apere teritoriul. Lalji închise ochii şi ascultă unduirea blândă a fluviului şi zgomotele din satul îndepărtat. Cu un efort al imaginaţiei, era aproape ca şi cum s-ar fi aflat, înainte de ivirea zorilor, într-un alt sat, la mare distanţă, într-un sat care nu mai exista de multă vreme.

---

[12] American deschizător de drumuri în privinţa grădinăritului, pe numele său adevărat John Chapman (1774-1845), care a introdus cultura mărului într-o mare parte din Ohio, Indiana şi Illinois (n. tr.).

De ce era treaz? Deschise din nou ochii şi se ridică în capul oaselor. Îşi încordă privirea, străduindu-se să străpungă bezna. Peste întunecimea fluviului apăru o umbră, o pată subtilă, în mişcare.

Lalji îl trezi pe Bowman, scuturându-l şi astupându-i, în acelaşi timp, gura cu palma.

— Ascunde-te! îi şopti.

Pe deasupra lor trecură lumini. Bowman făcu ochii mari. Se strădui să scape de pături şi se târî către cală. Lalji îi puse păturile laolaltă cu ale lui, încercând să ascundă numărul celor care dormiseră pe punte, în timp ce mai multe lumini strălucitoare fulgerară, alunecând de-a lungul bărcii, părând să-i încleieze ca pe nişte gâze într-un insectar.

Abandonându-şi camuflajul, barca PI îşi deblocă arcurile şi se apropie în grabă. Se izbi de ambarcaţiune, ţintuind-o de ţărm în timp ce câţiva bărbaţi se urcau la bord. Trei bărbaţi şi doi câini.

— Toată lumea să stea pe loc! Ţineţi-vă mâinile la vedere!

Fasciculele orbitor de strălucitoare ale lanternelor măturară puntea. Creo şi Tazi îşi încleştară degetele de pături, dându-le la o parte şi ridicându-se surprinşi în picioare. Câinii adulmecători mârâiră şi se smuciră în lese. Creo se retrase din faţa lor, mergând de-a-ndăratelea, cu mâinile întinse înainte, într-un gest de apărare.

Unul dintre PI-işti îi cercetă pe rând, în lumina lanternei.

— A cui e barca?

Lalji trase aer în piept.

— E a mea. Barca e a mea.

Fasciculul de lumină se îndreptă brusc către el, săgetându-i ochii. Lalji strânse din pleoape.

— Am greşit cu ceva?

Şeful PI-iştilor nu răspunse. Ceilalţi se răsfirară, plimbându-şi razele lanternelor pe suprafaţa bărcii, încoace şi încolo, scoţând în evidenţă oamenii de pe punte. Lalji observă că, în afară de şef, ceilalţi nu erau decât nişte băietani, părând cu greu destul de maturi ca să aibă

mustăţi şi barbă. Nişte puştani cu tuleiele abia mijite, cărând după ei puşti cu arc şi purtând echipamente de protecţie care le dădeau ocazia să se fudulească.

Doi o luară către scări, împreună cu câinii, în timp ce un al patrulea sări la bord pe de ambarcaţiunea PI ancorată. Fasciculele de lumină dispărură în măruntaiele navei, aruncând umbre ameninţătoare de pe scara interioară. Creo reuşise cumva să se proptească cu spatele de ascunzătoarea armelor lor cu arc. Mâna i se odihnea, nepăsătoare, alături de mânere. Lalji făcu un pas către căpitan, sperând să împiedice o acţiune impulsivă a lui Creo.

Căpitanul îşi îndreptă lanterna asupra lui.

— Ce faceţi aici?

Lalji se opri, desfăcându-şi mâinile a neajutorare.

— Nimic.

— Nimic?

Lalji se întrebă dacă Bowman reuşise să se pună la adăpost.

— Voiam să spun că n-am făcut altceva decât să acostăm peste noapte.

— De ce n-aţi acostat la Willow Bend?

— Nu cunosc partea asta de fluviu. Se întunecase. N-am vrut să fiu strivit de barje. Îşi frânse mâinile. Fac comerţ cu antichităţi. Am căutat aşa ceva prin vechile suburbii din nord. Nu e ileg…

De sub picioarele lor se înălţă un ţipăt care îl întrerupse. Închise ochii, plin de regrete. Mormântul lui avea să fie în fluviul Mississippi. N-avea să mai ajungă niciodată la Gange.

Oamenii PI-ului îşi făcură apariţia, trăgându-l după ei pe Bowman.

— Uitaţi-vă ce-am găsit! Încerca să se ascundă sub punte.

Bowman se strădui să scape din mâinile lor.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi…

— Gura!

Unul dintre băieţi îi repezi o bâtă în stomac. Bătrânul se

încovoie de durere. Tazi dădu să se apropie de el, dar căpitanul o prinse în braţe şi o ţinu zdravăn în timp ce lumina trăsăturile lui Bowman. I se tăie răsuflarea.

— Încătuşaţi-l. Îl vrem. Ţineţi-i în bătaia armei. Toate puştile cu arc se înălţară către ei. Căpitanul îi aruncă lui Lalji o privire ameninţătoare. Comerciant de antichităţi. Aproape că te-am crezut. E generuptor, le spuse oamenilor săi. De multă vreme. Vedeţi dacă mai e şi altceva la bord. Dischete, computere, hârtii.

— E un computer cu pedală sub punte, spuse unul dintre ceilalţi.

— Luaţi-l.

Peste câteva clipe, computerul era pe punte. Căpitanul îşi studie prizonierii.

— Încătuşaţi-i pe toţi.

Unul dintre băieţii de la PI îl sili pe Lalji să îngenuncheze şi începu să-l percheziţioneze, în timp ce un câine adulmecător mârâia către ei.

— Îmi pare într-adevăr foarte rău, spunea Bowman. Poate e vorba de o eroare. Poate…

Căpitanul ţipă pe neaşteptate. Lanternele PI-iştilor se îndreptară în direcţia sunetului. Tazi îl muşca, era cu dinţii încleştaţi în mâna lui. Căpitanul încerca să se scuture de ea ca de un câine şi se străduia să-şi elibereze arma cu arc folosindu-se de cealaltă mână. Pentru o scurtă clipă, toată lumea urmări încăierarea dintre fată şi bărbatul mult mai solid. Cineva – Lalji avu impresia că era un PI-ist – râse. Pe urmă Tazi fu azvârlită cât colo, căpitanul îşi scoase arma şi se auzi şuieratul ascuţit al unor discuri. Lanternele căzură pe punte şi se rostogoliră, aruncând raze năucitoare de lumină.

Alte discuri şuierară în întuneric. Căpitanul apăru în rostogolirea unui fascicul luminos, căzând, prăbuşindu-se peste computerul lui Bowman, cu vesta de protecţie străpunsă de discuri argintii. El şi computerul alunecară către pupă. Din nou întuneric. O împroşcătură. Câinii urlau, fie scăpaţi din lesă şi atacând, fie răniţi. Lalji se aruncă pe punte şi rămase întins, cu faţa în jos, în timp ce

discurile metalice zbârnâiau deasupra capului lui.

— Lalji!

Era vocea lui Creo. O armă alunecă pe puntea de lemn. Lalji se târî în direcţia sunetului.

Unul dintre fasciculele lanternelor se stabilizase. Căpitanul stătea în capul oaselor, cu dâre întunecate de sânge scurgându-i-se din falcă, în timp ce-şi ridica pistolul spre Tazi. Bowman se aruncă în lumină, apărând-o pe fată cu trupul lui. Se încovrigă când îl lovi discul.

Lalji dădu cu degetele de arma cu arc. O apucă, orbeşte. Mâna i se strânse în jurul ei. Îi acţionă pompa şi lăsă arcul să zbârnâie. Umbra unuia dintre PI-işti, a unui băiat, era deasupra lui, prăbuşindu-se, sângerând, deja mort când atinse puntea.

Se lăsă tăcerea.

Lalji aşteptă. Nu se auzea nici o mişcare. Rămase aşa, neclintit, impunându-şi să respire cu calm, încordându-şi ochii ca să străpungă întunericul de dincolo de lumina lanternelor. Oare el era singurul care supravieţuise?

Cele trei lanterne rămaseră, pe rând, fără curent electric, întunericul se închise. Ambarcaţiunea PI-ului se lovea uşor de barca-ac. O adiere foşni prin pâlcurile de sălcii, purtând mirosul de nămol al peştilor şi al ierburilor. Se auzea cântatul greierilor.

Lalji se ridică. Nimic. Nici o mişcare. Şchiopătă încet de-a lungul punţii. Probabil că îşi scrântise piciorul. Bâjbâi după una dintre lanterne, o găsi după ce îi desluşi strălucirea metalică palidă şi îi armă arcul. Apoi plimbă fasciculul pâlpâitor pe punte.

Creo. Uriaşul băiat blond zăcea mort, cu un disc înfipt în gâtlej într-o baltă de sânge. Nu prea departe de el, Bowman era încins cu un brâu de discuri. Sângele i se prelingea în toate părţile. Computerul lipsea. Căzut peste bord. Lalji se lăsă pe vine alături de cadavre. Oftă. Dezgoli faţa lui Creo, îndreptând pletele însângerate. Fusese rapid. Exact atât de iute cum se crezuse. Trei PI-işti în echipament de protecţie şi câinii lor. Slobozi încă un oftat.

Se auzi un scheunat. Lalji se repezi să îndrepte lanterna

într-acolo, temându-se de ceea ce ar fi putut descoperi, dar nu era decât fata, părând nevătămată, târându-se către cadavrul lui Bowman. Scăldată în lumina orbitoare a lanternei, îşi ridică ochii, apoi îl ignoră pe Lalji şi se ghemui deasupra lui Bowman. Suspină, dar îşi înăbuşi plânsul. Lalji bloca arcul lanternei şi lăsă întunericul să-i acopere.

Ascultă din nou sunetele nopţii, rugându-se la Ganesha să nu mai fie nimeni altcineva acolo, pe fluviu. Ochii i se obişnuiră cu întunericul. Silueta fetei îndurerate, îngenuncheată printre cadavre învălmăşite, se desprinse din beznă. Clătină din cap. Atâţia morţi pentru o idee. Ideea că un om ca Bowman ar fi putut fi de folos. Şi acum, o asemenea irosire. Ascultă cu atenţie, încercând să distingă zgomote asemănătoare celor care îl alertaseră, dar nu auzi nimic. Se părea că nu fusese decât o singură patrulă, neangrenată într-o acţiune mai amplă. Ghinion. Asta fusese. O clipă de ghinion, întrerupând o succesiune de evenimente favorabile. Zeii erau capricioşi.

Şchiopătă către parâmele bărcii-ac şi se apucă să le dezlege. Tazi i se alătură, neinvitată, şi mâinile ei mici se apucară să desfacă nodurile cu stângăcie. Lalji se duse la cârmă şi deblocă arcurile spirale. Barca tresăltă când elicea muşcă apa şi alunecă în bezna fluviului. Lăsă arcurile să acţioneze vreme de o oră, irosind joulii, nerăbdător să pună o distanţă când mai mare între el şi locul omorurilor, apoi cercetă malurile în căutarea unui golfuleţ şi aruncă ancora. Întunericul era aproape deplin. După ce asigură barca, căută nişte greutăţi şi le legă de gleznele PI-iştilor. Făcu acelaşi lucru cu câinii, apoi începu să împingă leşurile de pe punte. Apa le înghiţi cu uşurinţă. Simţea că o asemenea aruncare neceremonioasă era o prihănire, dar n-avea de gând să piardă timpul îngropându-i. Cu ceva noroc, urmau să se ducă la fund, să se dezintegreze, ciuguliţi de peşti.

După ce oamenii PI-ului dispărură, se opri lângă Creo. Fusese de o iuţeală magnifică. Îl împinse peste bord, dorindu-şi să-i fi putut înălţa un rug.

Se apucă să spele puntea, îndepărtând urmele de sânge. Luna se înălţă, scăldându-i într-o lumină palidă. Fata stătea lângă trupul bătrânului ei însoţitor. În cele din urmă, Lalji, care continua să şteargă puntea, nu mai avu cum s-o ocolească. Îngenunche lângă ea.

— Înţelegi că trebuie să fie aruncat în apă?

Fata nu răspunse. El îi luă tăcerea drept consimţământ.

— Dacă există vreun lucru de-al lui pe care vrei să-l păstrezi, trebuie să-l iei acum.

Ea clătină din cap. Ezitând, Lalji îi puse mâna pe umăr.

— Să fii oferit unui fluviu nu e o ruşine. E chiar o onoare să-ţi găseşti sfârşitul într-unul ca acesta.

Rămase în aşteptare. În cele din urmă, fata dădu din cap, încuviinţând. El se ridică şi trase cadavrul la marginea bărcii. Legă greutăţile de el şi îi coborî picioarele peste copastie. Bătrânul îi alunecă din mâini. Fata nu scotea nici o vorbă, cu ochii pironiţi asupra locului în care Bowman dispăruse sub unde.

Lalji termină de şters puntea. Trebuia să o mai şteargă o dată, după ivirea zorilor, şi să cureţe cu nisip petele, dar, pe moment, era în ordine. Se apucă să ridice ancorele. O clipă mai târziu, fata era din nou alături de el, ajutându-l. Lalji se aşeză la cârmă. Ce pierdere, cugetă. Ce pierdere cumplită.

Curentul atrase, fără grabă, barca-ac în apele mai adânci. Fata se apropie şi îngenunche lângă el.

— O să ne urmărească?

Lalji ridică din umeri.

— Dacă avem noroc? Nu. O să-şi închipuie că dispariţia atâtor oameni de-ai lor a fost provocată de ceva mai mare decât barca noastră. Acum, când am rămas numai noi doi, nu mai suntem, în ochii lor, decât un peştişor mult prea lipsit de importanţă. Dacă avem noroc.

Ea dădu din cap, părând să cugete asupra vorbelor lui.

— Ştii, mi-a salvat viaţa. Acum aş fi fost moartă.

— Am văzut.

— O să plantezi seminţele?

— Fără el, care să le prelucreze, n-o să le semene

nimeni.

Tazi se încruntă.

— Dar avem atât de multe.

Se ridică şi se strecură în cală. Se întoarse trăgând după ea sacul cu provizii al lui Bowman. Se apucă să scoată borcanele: orez şi porumb, boabe de soia şi grăunţe de grâu.

— Dar asta nu-i altceva decât mâncare, protestă Lalji.

Tazi scutură din cap, cu încăpăţânare.

— Sunt ca seminţele lui Jonny Appleseed. Nu trebuia să-ţi spun asta. El se temea că n-o să ne mai iei cu tine. Că n-o să mă mai iei şi pe mine. Dar şi tu ai putea să le plantezi, nu-i aşa?

Lalji se încruntă şi ridică un borcan cu porumb. Grăunţele erau înghesuite una într-alta, sute de grăunţe, nici una dintre ele patentată, fiecare dintre ele o contaminare genetică. Închise ochii şi văzu în minte un lan: rând lângă rând de plante verzi, foşnitoare, şi tatăl său, râzând, cu braţele larg deschise în timp ce striga:

— Sute! Mii, dacă te rogi!

Strânse borcanul la piept şi începu, încet-încet, să zâmbească.

Barca-ac continuă să alunece în josul apei, un rest de epavă plutitoare pe undele fluviului Mississippi. În jurul ei se înghesuiau, neclare, mătăhăloase şi întunecate, barjele pline cu grâne, străbătând regiunea fertilă din inima ţării şi scurgându-se toate către sud, către porţile New Orleansului; scurgându-se, toate, fără încetare, către întinderea vastă a lumii.